

A szamár füle

Az Isten, mikor az állatokat megteremtette, sorban megmondta valamennyinek, hogy melyiknek mi a neve.

- Megértettétek? - kérdezte az Úr.

Az állatok bólintottak a fejükkel.

Megértettük.

- Jól van - mondta az Úr -, elmehettek, de holnap ismét jöjjetek vissza. Majd sorban kikérdezlek, hadd lám, nem feledte-e el valamelyik a nevét.

Az állatok másnap visszamentek, s az Úr sorba kérdezte valamennyit.

- Mi a neved?

- Ló.

- Mi a neved?

- Ökör.

S így kérdezte tovább. Mindenik megfelelt helyesen.

Legvégül maradt a szamár.

- Mi a neved?

A szamár nagyot bődült: iá! iá! De a nevét nem tudta megmondani.

Ekkor az Úr szólt Gábor arkangyálnak:

- Gábor, rázd meg jól a fülét, s közbe mondd meg mindég a nevét, hogy ne feledje el!

Gábor arkangyal megfogta a szamár fülét amúgy magyarosan, s úgy meghúzta, csavargatta, hogy egyszeriben háromszor akkorára nyúlt, mint azelőtt volt, közben meg folyton kiabálta:

- Szamár! Szamár! Szamár!

Azóta olyan hosszú a szamár füle.